

Vycházet s nepohodlím

Proč? Bylo to moc organizované nebo moc zacílené na výkon? Zabíralo by to moc času?

Přestalo mi to celé nějak dávat smysl, honit se furt do kola na oválu kvůli lepšímu času. A samozřejmě že to zabírá prostor pro to dělat něco zajímavějšího. Našel jsem se ve světě múz, objevil jsem umění a ten svět mi začal připadat obrovsky dobrodružnej a svobodnej a plnej neomezených možností. Navíc do toho přišla revoluce, jsem ročník 73, takže mi bylo šestnáct, chodil jsem do druháku na gymnáziu, a přesně zjara 89 jsem pověsil tretry na hřebík. Změna přišla přesně do toho, kdy už jsme si začali uvědomovat, že to je tady fakt na nic, a v tu ránu to začalo povolovat a nakonec to prasklo. Byl to tak trochu zázrak, popravdě se s tím ani moc nepočítalo, nevypadalo to zrovna, že by se tehdejší systém mohl tak pěkně, rychle a nenásilně zhroutit. Pro nás to byl nesku-tečně dobrý timing, že ty komandírové nám dali jen přičuchnout tomu svému smradu a v tu ránu jim to celý zvadlo. Ale můžu ti říct, že jen ten závan zdegradovaného marasmu, tý bezvýchoďný šedi, tý unifikovaný a uniformovaný průměrnosti mi stačil k tomu, abych to nadosmrti nenáviděl.

A to nemluvím o tom, jak doslova brutálně zmrvíli potenciál a životy generace mých rodičů a prarodičů! No nic... Začal jsem fotit, tátovou Praktikou, trávil jsem stovky hodin ve fotokomoře, miloval jsem to soustředění a jistou magii, kterou ten proces v sobě má. Ale po čase mi ta fotka přestala stačit, neboť povětšinou